

A vendég

Reggel megjelenik ablakomban egy úr.
Sárga rovarszemekkel bámulja,
ahogy kávéfőzőt főzök.
Csak akkor kezd beszélni,
amikor behúrom a függönyöket.
Hömpölygő cigarettaködben
öntözöm sárguló növényeim.
Rekedten suttog az ablak,
a régi családi fotók halottai
az ő hangján szólnak a falon,
tótágast állnak a porcelánbabák a polcon,
nincs huzat, de mozog a függöny és csillár,
festményeimből kiszakadnak az arcok,
a hideg csempére zuhanva hűlnek,
ruháimba fészket rak a moly,
kalapjaim hegyek
egy sárga sivatagban,
kiút csak a bőröndök mélyén van,
dédanyám szelleme a kamrában fekszik
magzatpózban,
idegen hangon szólítom a tulipánokat,
félálomban egy istennel beszélek,
azt mondja, induljak, hosszú az út,
két kontinenst kell átszelnem anyám szemeiért,
kék, sárga, zöld, piros eső zuhog
lábamnál olaj-szivárvány-patakok
és föltorlódott esőhólyagok.
Az utcákon nincs senki,
csak elköltözött emberek visszhangjai
és a zúgó templomharang.

Talán az ördög

Elment a hangom.

A madarak a tetőn károgtak, ostromolták
a jelent. Múlt éjjel a tengeren túl jártam,
a vörös szikla szavai napokig zajongtak fülemben.

Csak később jöttem rá, templom volt az is
a sok láthatatlan templom között.

Rézsínű lettem, mire fölértem a toronyba.

Onnan hallgattam a vasúti bemondót, megtörten,
sietve hadart. Ismétlődő kutyaugatás
és harangzúgás szól messzi országokból.

Megsüketültem a füledt magasban.

Sodródó sirály tűnt fel a káprázó vízen.

Talán isten volt, bár azt mondják,

ott ragadt egy előző században.

Hogy ki jött helyette – ha jött egyáltalán –
rejtély.

Fekete a távol,

mégis lámpás gyúl az egyik ablakban.

Szürke arcú öregasszony könyököl szivart pőfékelve.

Háta mögött elfelejtett zenék.

Többen megfestették,

ott van a halhatatlanok vásznán

mindig-más maszkban.

Szemében köd.

Egy másik ablakban kalapos öregúr

bámul a tükörbe.

Fehér a haja, szakálla,

igazgatja gyapjúkabátját,

sosem tökéletes.

Fázom a sziklán.

A törött szárnyú sirályt figyelem. Talán az ördög az,
de már nem emlékszik semmire.

Sárga levelek

izzani kezdtek a pipacsok a mezőn
izzott a csipkebokor és a házfal
a homokvihar függönyt varrt a tájra
tudtam, indulnom kell az országhatár felé
mindent a helyén hagytam
csak a messzi rokonoknak írt
kézbesítetlen leveleket
téptem ki a fiókból
sárgán növekedtek évtizedeken keresztül
végül a szél ellopta mindet
elhasznált szavaim csillogtak
a gyűrött papírfecniken
még sokáig láttam
repültek a fényben

Halál-impresziók

R.-nek

Rézsínű a kutyám. Fekszik a porban, és
vonít. Barna szemét csípi a zúzmara,
szól az égi harang. Nincs vele senki, csak
karcsú árnyak a házfalon.

*

Az erdő feketén hívta, de nem tudott
megmozdulni. Szemén hold lebegett, akár
egy tumor. Mereven várta a végtelen
álmodást. Sziszegő magány.

*

Bundáján viaszos napsugarak zavart
tánca. Nagy, kikopott szőnyeg a sárga rét.
Cigaretta-parázs ég a fűvek között,
szél süvít, hogy: elég, elég.

*

A csönd nagytenyerű úr, szigorú szeme
égszínkéék becsapás. Kint ücsörög kapum
előtt, most betekint ablakomon. Fehér
éjszakámba a csillagok.

Életfa